

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Block_Lawrence-Zla_noc_pro_lupice.pdb

PDB Name: Block L. Zla noc pro lupice
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lawrence Block

ZLÁ NOC PRO LUPIČE

Lupič, štíhlý muž s výraznou tváří, právě štrachal v zásuvce nočního stolku, když Ldo ložnice vešel Archer Trebizond. Plížil se tak nehlučně, jako by sám byl zloděj, což zjevně skutečnosti neodpovídalo. Lupič Trebizonda ani nezaslechl, tak byl zaměstnán prohlížením obsahu zásuvky, a když si konečně přítomnost druhého muže uvědomil, bylo to spíš, jako když zvíře v džungli vycítí, že je nablízku šelma.

Řekněme si hned, že ta analogie nebyla nijak náhodná.

Když lupič na Trebizonda pohlédl, srdce se mu divoce rozbušilo, nejprve pouhým faktem, že byl přistižen, a pak zjištěním, že se v Trebizondově ruce leskne revolver. Zbraň mířila na lupiče a toho to nemálo rozrušilo.

"Čert to vem," zavrčel. "Já bych přísahal, že nikdo není doma. Telefonuju, zvoním..."

"Zrovna jsem přišel," řekl Trebizond.

"Mám prostě smůlu. A tak to šlo celej tejden. V úterý odpoledne promáčknu blatník, předevěčím večer zvrhnu akvárium. Ten svinčík na koberci si ani neumíte představit a ještě jsem přišel o dvě spárený africký rybičky, takový, co nosej mláďata v tlamě a jsou tak vzácný, že ještě nemají ani latinský jméno. Ani vám neřeknu, kolik jsem za ně platil."

"Smůla," řekl Trebizond.

"A zrovna včera večer jsem si dával porci těstovin s masem a kousnul jsem se do jazyka. Už se vám to někdy stalo? Hrozně to bolí a nejhorší je, že si připadáte jako pitomec. A pak se do toho místa koušete pořád a pořád, protože ono nějak trčí ven, jak se to hojí. Aspoň mně se to stává." Lupič zalapal po dechu a utřel si zvlhlou rukou ještě zvlhlejší čelo. "A teď tohle," dodal. "To by mohlo být horší než blatníky a akvária," podotkl Trebizond. "To mi povídejte. Víte, co jsem měl dělat? Já neměl celej tejden vylízt z postele. Znáš jednoho kasaře a ten jde před každou fuškou k astrologovi. Jakmile je Jupiter někde, kde bejt nemá, nebo když Mars je v konjunkci s Uranem nebo tak něco, nehne se z domu. Vypadá to legračně, že jo, ale už to bude osm let, co tomu chlápkovy naposled nasadili želízka. Znáte někoho, kdo by se osm let nedostal pod zámek?"

Já nebyl zavřený nikdy," řekl Trebizond.

"No jasně, nejste chmaták."

"Jsem obchodník."

Lupiče něco napadlo, ale zas to pustil z hlavy. Já si zjistím, jak se ten astrolog jmenuje," řekl. "Přesně to udělám. Hned, jak se odsud dostanu." Jestli se odsud dostanete," řekl Trebizond. "Živý," dodal.

Lupičovi se nepatrně zatřásla brada. Trebizond se usmál a z lupičova zorného úhlu to vypadalo, jako by se tím úsměvem černá díra revolverové hlavně rozšířila. "Byl bych vám vděčný, kdybyste tou věcí mířil někam jinam," požádal nervózně. "Není tu nic jiného, nač bych chtěl střilet."

"Přece mě nebudete chtít zastřelit."

"Proč ne?"

"Ani volat policii určitě nebudete," pokračoval lupič. "Vždyť to není vůbec nutný. My dva se přece dohodneme, dva civilizovaný muži udělají civilizovanou dohodu. Mám u sebe nějaký peníze. Nejsem držgrešle a s radostí přispěju menším obnosem na každej dobročinný účel, kterej si vyberete. Nepotřebujeme, aby se nám policajti míchali do soukromých záležitostí džentlmenů."

Lupič Trebizonda pozorně sledoval. Tenhle malý proslov v minulosti vždycky dobře působil, zvlášť na zámožné muže. Bylo těžko říct, jak se osvědčí tentokrát nebo jestli se osvědčí vůbec. "Ať je to, jak chce," skončil poněkud schliple, "vy mě určitě nechcete zastřelit."

"Proč ne?"

"Panebože, třeba hned kvůli krvi na koberci. Takový svinstvo, nemyslíte? Vaši paní by to rozčililo. Jen se jí zeptejte a ona vám poví, že střilet na mě by byl hroznej nápad."

"Není doma. Bude pryč ještě asi hodinu."

"Ale stejně byste se měl na to podívat jejíma očima. A kromě toho by bylo proti zákonu mě zastřelit. A taky proti morálce."

"Nezákonné by to nebylo," poznamenal Trebizond.

"Jak to myslíte?"

"Jste lupič," připomněl mu Trebizond. "Protizákonně jste vnikl do mé nemovitosti. Násilím jste si vynutil vstup. Porušil

jste nedotknutelnost mého domova. Mohu vás zastřelit tam, kde jste, a nedostanu větší pokutu než za špatné parkování."

"Samosebou byste mě mohl zastřelit v sebeobraně."

"Filmuje nás někdo skrytou kamerou?"

"To ne, ale..."

"Pozoruje nás někdo třetí?"

"Ne, ale já..."

"V zadní kapse kalhot. Ten kovový předmět. Co to je?"

"Jen páčidlo."

"Vyzdejte to," vyzval ho Trebizond. "Podejte mi to. Na mou duši. Jestli tohle není zbraň, tak nevím. Vypověděl bych, že jste mě napadl a já vystřelil v sebeobraně. Bylo by to moje slovo proti vašemu a to vaše by nikdo neslyšel, protože byste byl mrtvý. Komu by asi policie věřila, co říkáte?"

Lupič neřikal nic. Trebizond se spokojeně usmál a páčidlo si dal do kapsy. Byl to pěkně tvarovaný kus oceli a pořádně masivní. Trebizondovi se docela zamlouval.

"Proč byste mě chtěl zabít?"

"Třeba proto, že jsem ještě nikoho nezabil. Třeba by mě zajímalo, jaké to je. Nebo třeba jsem ve válce zabíjel s chutí a chtěl bych si toho zase užít. Možností je spousta."

"Ale..."

"Vtip je v tom," přerušil ho Trebizond, "že byste mi tak mohl být užitečný. Takhle mi nejste naprosto k ničemu. A ne abyste opakoval ty libivé nesmysly o dobročinném účelu, kterému dávám přednost. Já vaše peníze nechci. Podívejte se kolem sebe. Mám dost svých vlastních peněz - to by mělo být samozřejmé. Kdybych byl chudák, nevloupal byste se ke mně. O jaké sumě jste ostatně mluvil? O pár stovkách dolarů?"

"Pět set," zabreptal lupič.

"Směšné."

"To se nedivím. Mám doma víc, ale pro vás by to asi bylo taky směšný, co?"

"Bezpochyby." Trebizond si přendal zbraň do druhé ruky. "Říkal jsem vám, že jsem obchodník. Dejme tomu, že by existovala nějaká možnost, jak byste mi mohl být živý užitečnější než mrtvý..."

"Vy jste obchodník a já lupič," pravil lupič a tvář se mu rozjasňovala.

"Tak to je."

"Mohl bych pro vás něco ukrást. Někáký obraz? Obchodní tajemství konkurence? Já se vážně ve své práci vyznám, i když podle toho, jak jsem se vyznamenal dneska, byste to asi neřek. Netvrdím, že bych dokázal štípnout Monu Lisu z Louvrů, ale v takovém obyčejném, základním zlodějství jsem dobře. Jen mi dejte úkol a nechte mě předvést my schopnosti."

"Hmmm," zahučel Archer Trebizond.

"Řekněte slovo a já jdu na to."

"Hmmm."

"Auto, norkovej kožich, diamantovej náramek, perskej koberec, první vydání nějaký knížky, cenný papíry na doručitele, usvědčující důkazy, osmnáct a půl minuty nějaký pásky..."

"Co jste říkal to poslední?"

"To byl jen můj fórek," pravil lupič. "Sbíрку mincí, sbíрку známek, psychiatrický záznamy, gramofonový nahrávky, policejní záznamy..."

"Já vám rozumím."

"Já obvykle plácám, když jsem nervózní."

"To jsem si všiml."

"Kdybyste mohl tou věcí mířit někam jinam..."

Trebizond se podíval na revolver ve své ruce. Pořád jím mířil na lupiče.

"Ne," promluvil se zjevným smutkem. "Ne, obávám se, že to nepůjde."

"Proč ne?"

"Především proto, že já nic doopravdy nechci a nepotřebuji. Mohl byste pro mne ukrást srdce ženy? Sotva. A ještě závažnější je, zda vám mohu věřit."

"Můžete," pravil lupič. "Máte moje slovo."

"To je přesně ono. Mám dát na vaše slovo, že vám mohu věřit. Kam mě to může zavést? Bojím se, že do háje zeleného, jak se říká. Ba ne, jakmile vás jednou pustím z domu, ztratím svou výhodu. I kdybych vás měl pořád na mušce, jakmile budete venku, nemohu vás beztravně zastřelit. Takže je mi líto..."

"Ne!"

Trebizond pokrčil rameny. "Vážně," řekl, "jaký je z vás užitek? K čemu jste dobrý, když ne k tomu, abych vás zabil?"

Ovládáte kromě zlodějství ještě něco jiného?"

"Umím dělat automobilové poznávací značky."

"To je prakticky k ničemu."

"Já vím," připustil lupič zkroušeně. "Kolikrát jsem se sám divil, proč mě stát učí tak hloupému řemeslu. Po falešnejch tabulkách není žádná velká poptávka a na ty pravý mají monopol oni. Co jinýho umím? Na něco určitě stačím. Mohl bych vám čistit boty, mejt auťák."

"Co děláte, když nekradete?"

"Chodím od něčeho k něčemu," přiznal lupič. "Běhám za ženskýma. Krmím rybičky, pokud se mi zrovna neválejí po

koberci. Jezdím autem, když nemá zdemolovaný blatníky. Zahraju si pár partií šachu, vypiju plechovku piva nebo dvě, udělám si sendvič..."

"Umíte to dobře?"

"Dělat sendviče?"

"Hrát šachy."

"Celkem jo."

"Myslím to vážně."

„Já vám věřím," řekl lupič. "Když to chcete vědět, nejsem z těch, co jenom tahají figurky. Znáám otevření a dovedu se orientovat na šachovnici. Na turnajovou hru nemám trpělivost, ale v šachovém klubu ve městě víc partií vyhraju, než prohraju."

"Vy hrajete v šachovém klubu?"

Jistě. Nemůžu přece loupit sedm večerů tejdně. Kdo by to vydržel s nervama?"

"To byste mi tedy mohl být užitečný," řekl Trebizond.

"Chcete se naučit hrát šachy?"

„Já je hrát umím. Chci, abyste se mnou hrál šachy tu hodinu, než přijde moje paní domů. Nudím se, doma není nic ke čtení, o televizi jsem nikdy nestál a u šachovnice těžko hledám zajímavého soupeře."

"Takže mi darujete život, když s váma budu hrát šachy?"

"Přesně tak."

"Řekněme si to na rovinu," ujišťoval se lupič. "Není v tom žádnéj chyták, že ne? Nezastřelíte mě, když prohraju, nešijete na mě boudu, doufám."

"Samozřejmě že ne. Šachy jsou hra povznesená nad všechny podrazy."

"S tím souhlasím na sto procent," potvrdil lupič. Zhluboka si oddechl. "Ale vy byste mě nezastřelil, ani kdybych šachy nehrál, vidíte?"

"To vám hodně vrtá hlavou, co?"

"Vrtá," řekl lupič.

Hráli v obývacím pokoji. Lupič si zvolil bílé, táhl královským pěšcem a sehrál celkem nápaditou variantu Ruy Lopezova otevření. V šestnáctém tahu si Trebizond vynutil výměnu střelce za věž a brzy potom lupič hru vzdal.

Ve druhé hře hrál lupič černými a nabídl sicilskou obranu. Hrál variantu, kterou Trebizond neznal. Partie byla dlouhou dost vyrovnaná, až se nakonec lupičovi podařilo projít pěšcem, a když bylo jasné, že tak získá královnu, Trebizond položil krále a hru vzdal.

"Pěkná hra," řekl lupič uznale.

"Hrajete dobře."

"Děkuju."

"Skoro škoda, že..."

Umlkl. Lupič se po něm pátravě podíval. "Že se zahazuju jako sprostý zločinec? To jste chtěl říct?"

"To máte jedno," prohodil Trebizond. "Nezáleží na tom."

Začali stavět figurky ke třetí hře, když se ozval klíč v zámku. Dveře se otevřely a Melissa Trebizondová vešla do předsíně a přes ni do obývacího pokoje.

Oba muži vstali. Paní Trebizondová popošla dál, s nepřítomným úsměvem na tváři. "Našel sis nového přítele na šachy. To ti přeju."

Trebizond vysunul čelist. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl lupičovo páčidlo. Bylo ještě pádnější, než si myslel. "Melisso," řekl, "nemusím mařit čas vypočítáváním tvých hříchů. Ty víš dobře, čím sis tohle zasloužila."

Zírala na něj a zřejmě nechápala ani slovo z toho, co říkal. Archer Trebizond ji potom páčidlem udeřil do temene. První rána ji srazila na kolena. Rychle ji uhodil ještě třikrát, pokaždé švihl kovovou tyčí nejsilněji, jak mohl, a pak se otočil, aby pohlédl lupičovi do vytřeštěných očí.

"Vy jste ji zabil," zajektl lupič.

"Nesmysl," řekl Trebizond, zatímco z kapsy zase vytahoval lesklý revolver.

"Copak není mrtvá?"

"Pevně doufám, že je," odpověděl Trebizond, "ale já ji nezabil. Zabil jste ji vy."

"Tomu nerozumím."

"Policie už tomu rozumět bude," ubezpečil lupiče Trebizond a střelil ho do ramene. Potom vypálil ještě jednou, tentokrát líp, a lupič klesl s kulkou v srdci.

Trebizond shrnul šachové figurky do krabice, složil šachovnici a pustil se do pořádání věcí. Potlačil chuť si hvízdát.

Konstatoval, že je sám se sebou spokojen. Nikdy není nic úplně neužitečného, aspoň když si člověk ví rady. Když vám osud sešle citron, uděláte si zkrátka limonádu.